

EL PAÍS

QUADERN.

MÚSICA

Alfonso Vilallonga, un estat propi

El compositor del film 'Blancanieves' presenta un peculiar xou: 'Maldà State'

MIQUEL JURADO | Barcelona | 13 DIC 2012 - 11:16 CET

Archivado en: Compositores Cantantes Barcelona Cataluña Gente España Música Cine Espectáculos Sociedad

"Cada vegada em veig més marcià, però triomfarem", diu Vilallonga / BIRTE SACHSSE

Alfonso Vilallonga (Barcelona, 1960) fa molts anys que és a la carretera, però la seva és pura guerrilla urbana: de sobte apareix del silenci amb un nou projecte (gairebé sempre sorprenent) que sol sacsejar les estructures del *show business* local per, després de la garrotada, tornar a desaparèixer discretament. El seu últim disc data del 2009, però la seva última aventura coneguda, més que una garrotada, va ser una veritable canonada en la línia de flotació: la música de la pel·lícula muda *Blancanieves*, representant espanyola en els Oscar i probable acaparadora de Goyas, inclòs l'apartat de música original. Se n'ha parlat molt, del film i de la música, i sobretot de com es conjuguen, però Vilallonga, lluny d'aprofundir en aquesta línia, presenta dissabte vinent (a les 22 h), acompanyat dels seus quatre músics, un espectacle totalment diferent en un local poc habitual, el cinema Maldà.

"L'espectacle es titula *Maldà State* perquè, com que tothom parla d'estat propi, jo vull reivindicar el meu propi estat", explica amb somriure maliciós el compositor, cantant, pianista i *showman*

barceloní. "Parlo d'independència personal i estat propi de cadascun. L'apolítica és una hipocresia perquè la política està pertot arreu. No és necessari posicionar-se amb cap partit, aquest és l'engany, però cadascú ha de tenir a dins el seu estat propi. S'està marejant molt la perdiu, confonent la gent, i davant això reivindico el meu estat propi, personal i independent".

Una de les noves cançons de Vilallonga aprofundeix en aquesta temàtica. "Dic que no sóc independentista perquè sóc independent, m'agradaria viure en un Catalunya lliure, però lliure de què? De cínics corruptes i polítics cagadubtes? On haig de signar? Diques-m'ho i signaré".

Probablement, *Maldà State* farà córrer tinta, però del que se segueix parlant, després de la seva encara recent estrena al Liceu barceloní, és de *Blancanieves*. "He fet música per a altres pel·lis, però aquesta és diferent en tots els aspectes: són cent minuts de música i, com que no hi ha paraules, és la veu dels personatges. Música i imatge estan molt lligades, no és com a *The Artist*, en què la música era d'orquestra de saló dels anys trenta i passava per sobre de la imatge; aquí música i imatge formen una sola cosa", diu qui està treballant en la darrera pel·lícula d'Isabel Coixet.

Pel·lícules mudes, espectacles més enllà de les normes... tot, com sol ser habitual en Vilallonga, contra corrent. "Cada vegada em veig més marcià, però, tal com estan les coses d'estranyes, crec que els marciàns aviat triomfarem, dominarem el món. Faig realment el que em surt i sóc conscient que tinc una carrera bastant peculiar, però no em puc sortir d'aquesta línia, és així. M'agrada el teatre, la composició, la interpretació, el cabaret... i continuo fent de tot".